Impresso Especial
891216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

DEVOLUÇÃO GARANTIDA CORREIOS

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRACIA

N ° 19 (6533)
ANO MMXVI

ЧИСЛО 19 (6533)
РІК MMXVI

Прудентополіс, 01-го - 15-го жовтня 2016 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de outubro de 2016

Ucrânia recorda os 75 anos da matança de judeus de Babi Yar

Nazistas mataram mais de 34 mil judeus em bairro de Kiev.

Matança foi ignorada pelas autoridades durante o período soviético.

Da France Presse

Ucrânia recordou os 75 anos da matança de Babi Yar (Foto: Sergei Chuzavkov/AP)

Ucrânia recordou os 75 anos da matança de Babi Yar (Foto: Sergei Chuzavkov/AP)

A Ucrânia recordou nesta quinta-feira (29) os 75 anos da matança de Babi Yar, um bairro de Kiev onde os nazistas mataram mais de 34 mil judeus em 29 e 30 de setembro de 1941, uma das chacinas mais atrozes da Segunda Guerra Mundial.

As cerimônias acontecem num momento em que a Ucrânia tenta se afastar de seu passado soviético e reinterpreta a história sobre o polêmico papel dos nacionalistas ucranianos durante o conflito mundial.

Na presença do presidente ucraniano Petro Poroshenko, será assinada uma declaração de intenções para a construção de um Memorial do Holocausto de Babi Yar.

Em 1991, um mês depois da queda da URSS, a comunidade judia ergueu uma escultura em forma de menorá, o candelabro judeu.

Há apenas alguns anos a Ucrânia recorda a matança, ignorada pelas autoridades durante o período soviético.

Em 29 e 30 de setembro de 1941, mais de 34.000 judeus morreram por disparos dos nazistas, que contavam com a ajuda de milicianos ucranianos.

Os nazistas, que ocupavam Kiev desde 19 de setembro de 1941, difundiram cartazes em ucraniano ordenando a "todos os judeus" que se reunissem em 29 de setembro de 1941, às 8 horas da manhã, no cruzamento das ruas Melnik e Dokterivska", com sua documentação, dinheiro e casacos.

"Quem desobedecer esta ordem, será fuzilado", advertia o texto.

Os judeus acreditavam que seriam deportados.

Milhares de pessoas chegaram ao local na hora marcada. Foram mortos com tiros de metralhadora.

Até 1943 eram realizadas execuções em massa no mesmo local.

Quase 100 mil pessoas morreram, entre judeus, ciganos, combatentes da resistência e prisioneiros de guerra soviéticos.

Polêmica

Desde a chegada ao poder das autoridades pró-ocidentais em 2014, Kiev tenta desvincular-se da herança soviética.

Em 2015, promulgou leis que proíbem os símbolos soviéticos, mas que, ao mesmo tempo, glorificam os combatentes nacionalistas que durante um tempo lutaram junto aos nazistas contra as forças soviéticas.

Muitos criticam o envolvimento de alguns desses combatentes nas matanças de judeus durante a Segunda Guerra Mundial.

O drama de Babi Yar foi revelado durante os julgamentos de Nuremberg, sul da Alemanha, mas a URSS, da qual a Ucrânia fazia parte, tentou diminuir a importância dos fatos para não ter que admitir que as vítimas eram em sua maioria judeus.

g1.com

ПАПА: ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА БОМБАРДУВАННЯ ЗВІТУВАТИМУТЬ ПЕРЕД БОГОМ

Наприкінці загальної аудієнції у середу, 28 вересня 2016 р., Папа Франциск знову підніс молитву «за улюблену» Сирію, зокрема, за мешканців Алеппо, яке останнім часом стало центром бойових дій в цій країні. «До мене не перестають надходити трагічні повідомлення про долю населення Алеппо, з яким почуваюся в єдності в стражданнях через молитву й духовну близькість», – сказав він.

Висловлюючи «глибокий біль та живу стурбованість» тим, що відбувається в цьому «розтерзаному місті», в якому «гинуть діти, похилі віком, хворі, молодь», Святіший Отець знову звернувся із закликом «анґажуватися усіма силами у захист цивільного населення, що є невідкладним й обов'язковим завданням». «Взиваю до сумління відповідальних за бомбардування, які мусітимуть дати звіт перед Богом», – закликав він.

Джерело: Радіо Ватикану

Редакційне

Матеріальна й духовна криза

Світ нині занепокоєний великою загрозливою економічною кризою, яка ставить під сумнів чи людина зможе покращати свою майбутність у світі згідно зі сподіваннями, які людство плекало досі у своїх змаганнях покращувати життя всіх на цій землі. Крім великих проблем, які нині занепокоюють людство, як біднота мільйонів людей у світі, зріст злочинності, наркотрафик, різні невилічимі слабості, маргиналізація, яка, побіч і помимо добробуту декої частини людей, приносить занепокоєння для всіх, так для багатих як і для біндоти.

Матеріальна біднота зростає в багатьох країнах, економічна криза може принести для світу в скорому часі незносну убогість, головно в деяких країнах світу.

Але світ переживає не лише економічну кризу, де, помимо таких великих багаств землі, не мають конечного для життя мільйони людей, і це кличе до неба й вимагає, щоб за всяку ціну звернути на це увагу й подумати, щоб усі мали принаймні необхідні рівні кондиції гідного життя. Людство перживає також і велику духовну кризу й убогість, де велика частина людства проживає без ніякої оріентації, без внутрішнього усвідомлення про свою вартість, не зацікавлена у вищих ідеалах життя, проживає без охоти жити й без якоїсь духовної енерції. І серед такої убогости людина сама себе погибає, закопує свої найкращі сили, упокорює себе, бойкотує свою власну гідність, красу й шляхетність свого життя.

Матеріальну убогість стараються розв'язати світові лідери різними зустрічами, економічними організаціями, стараючись рятувати від цілковитого затоплення економію яка стала серіозною загрозою для майбутнсоті людства. Щодо духовної убогості, її стараються подолати різні духовні лідери, виховничі організації, велика частина преси, всякі інструменти виховання і зросту свідомості про людську гідність кожної особи й різні зусилля багатьох, які занепокоєні духовною кризою людства й журяться про духовний і моральний зріст людства. Між різними інструментами тих зусиль про духовний зріст, знаходимо конференції, збирання, письма, літературні твори, часописи й стільки інших джерел інтелектуального й духонвого розвитку людини.

Література завсіди була й дальше є важливим фактором оцінювання людської гідності, бо вона найбільше здібна пробудити духа й освідомити людину про самооцінення своєї гідності. А належне оцінювання людини означає розвиток, який розбуджує в ній її головні прикмети створіння розумного й морального, призводить до як рефлекції, до здобування правдивого знання, до відкритості для ближнього, вишколу духовного, до зрозуміння найважливіших проблем життя, до оцінення правдивої краси, моральнсоті, релігійності, духовних вартостей людини, культу особистої гордості як людини обдарованої безмежними можливостями інтелектуально й духовно зростати.

Можемо порівняти дійсність людського життя з будовою дому. Цегла, цемент та інші матеріали вживані в будові дому можуть означати добра матеріальні. Але, щоб будова могла бути здійснена, потрібно організації, плану праці, потрібно когось, що розуміє штуку будівництва й що вміє будувати. Це були би ті дхонві вартості людини, які повинні бути покладені в практику, щоб будова суспільства й добробуту людства могла здійснитися.

В такому значенні конечно є не лише журитися про розв'язання економічних проблем, але людство мусить старатися зрозуміти ту кризу духовну, інтелектуальну й моральну яка стоїть загрозою у нинішньому світі. Для того помічними середниками є добра література, преса, студії, різні знарядя які нам подає релігія, оцінення духовних, моральних і релігійних сил та можливостей в людині. Нічого не допоможуть однобічні зусилля світових лідерів щоб рятувати економію від страху, коли не увійде в програму розвитку й дискусій духовна й моральна криза, в якій людство все більше затоплюється. Без релігії і без етики, людина далі буде вовком для іншої людини. Коли не буде в ній віри в Бога, коли вона не буде приймати релігійних вартостей і моральних принципів-засад, які є конечні, незаступимі для гідного життя людини й цілого суспільства, надармо будуть трудитися будівничі добробуту у світі. В цій будові необхідна присутність Бога та Його мудрости.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

A pobreza material e a pobreza espiritual

O mundo vive hoje um momento de grande preocupação com a crise econômica que vem ameaçando o futuro da humanidade e a continuação da vida humana no mundo conforme os moldes que vinham sendo adotados pelas sociedades até hoje. Além dos graves problemas que vinham preocupando a sociedade nestes últimos tempos, como a miséria de milhões de seres humanos, a criminalidade, o narcotráfico, diversos tipos de doenças, a marginalização, que apesar do bem-estar econômico de uma parte da sociedade, vem trazendo transtornos para todos, para os ricos e pobres.

A pobreza material avança. A crise econômica atual pode trazer num futuro próximo níveis insuportáveis de pobreza em muitos paises.

Mas não há só a pobreza material de milhões de seres humanos, que clama ao céu e a todo custo deve ser erradicada, para que todos tenham condições dignas de vida. Há também a pobreza interior, um tipo de pobreza em que as pessoas estão desorientadas, desorganizadas interiormente, desinteressadas por ideais superiores na vida, vivendo num mundo de inércia espiritual. Com este tipo de pobreza, a pesssoa frauda a si mesma, suas melhores potencialidades, humilha-se a si mesma, boicota a beleza e a nobreza da sua vida.

A pobreza material vem sendo enfrentada pelos líderes mundiais e por diversas organizações financeiras, tentando salvar do naufrágio a economia que tornou-se uma ameaça séria para o futuro da humanidade. Quanto a pobreza espiritual, esta vem sendo enfrentada pelos lideres religiosos, pelas organizações educativas, pela imprensa, por diversos insturmentos de formação e crescimento pessoal e por outras forças preocupadas com a valorização e o progresso espiritual e moral da humanidade. Entre tantos instrumentos de formação da pessoa humana intelectual e espiritual, consta a atividade literária, jornalística e tantas outras fontes de desenvolvimento intelectual e espiritual humano.

A literatura é um importantíssimo fator de humanização. E humanizar implica o progresso que desenvolve no homem traços essenciais do seu ser racional e moral, como o exercício de reflexão, a aquisição do saber, a abertura ao próximo, o afinamento das emoções, senso para com os problemas da vida, senso da beleza, da moralidade, da religiosidade, noção da complexidade do humano, cultivo do orgulho de ser alguém dotado de infinitas possibilidades de crescer intelectual e espiritualmente.

Podemos comparar a realidade da vida humana com uma construção. Os tijolos, o cimento e outro material usado na construção seriam os bens materias. Mas para que a construção possa ser realizada, há necessidade de uma organização, um plano e um trabalho de alguém que conhece a arte de construir e sabe por que construir. Este segundo item seriam as riquezas espirituais do homem que devem ser colocadas em prática para que a construção da vida e do bem-estar humano possa concretizar-se.

Neste sentido, urge a necessidade não apenas de resolver a crise econômica, mas a humanidade precisa resolver a grande crise intelectual e moral que se abate sobre o mundo de hoje. Para isso temos a literatura, a imprensa, a reflexão, o estudo, todos os recursos que nos oferece a religião, a valorização e a vivência das potencialidades espirituais, religiosas e morais do homem.

De nada adiantarão os esforços dos lideres mundiais para salvar a economia da sua decadência, se não entrar na pauta das discussões o sério problema da crise espiritual e moral na qual a humanidade afunda-se sempre mais. Sem a religião, sem a ética, o homem continuará ser lobo para o seu próximo se for privado da fé em Deus, da crença em valores religiosos e princípios morais que são uma necessidade incondicional para uma vida digna do homem e de toda a sociedade humana.

Євангельське Читання

Нед 22 – Лк 16, 19-31

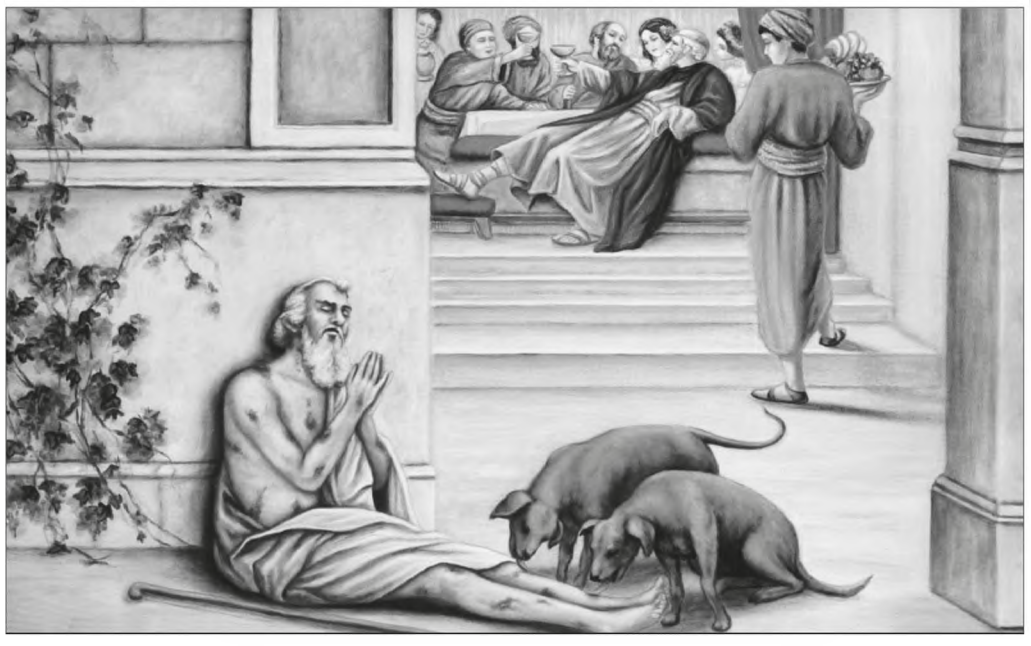

Був один чоловік багатий, що одягався у кармазин та вісон та бенкетував щодня розкішне. Убогий же якийсь, на ім'я Лазар, лежав у нього при воротях, увесь струпами вкритий; він бажав насититися тим, що падало в багатого зо столу; ба навіть пси приходили й лизали рани його. Та сталося, що помер убогий, і ангели занесли його на лоно Авраама. Помер також багатий, і його поховали. В аді, терплячи тяжкі муки, зняв він очі й побачив здалека Авраама та Лазаря на його лоні, і він закричав уголос: Отче Авраме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря, нехай умочить у воду кінець пальця свого й прохолодить язик мій, бо я мучуся в полум'ї цім. Авраам же промовив: Згадай, мій сину, що ти одержав твої блага за життя свого, так само, як і Лазар свої лиха. Отже, тепер він тішиться тут, а ти мучишся. А крім того всього між нами й вами вирита велика пропасть, тож ті, що хотіли б перейти звідси до вас, не можуть; ані звідти до нас не переходять. Отче, сказав багатий, благаю ж тебе, пошли його в дім батька мого; я маю п'ять братів, нехай він їм скаже, щоб і вони також не прийшли в це місце муки. Авраам мовив: Мають Мойсея і пророків; нехай їх слухають. Той відповів: Ні, отче Авраме, але коли до них прийде хто з мертвих, вони покаються. А той відозвавсь до нього: Як вони не слухають Мойсея і пророків, то навіть коли хто воскресне з мертвих, не повірять."

Читання з листа до Галатів: 6, 11-18

Гляньте, якими буквами пишу вам власною рукою. Ті, що хочуть показатися гарними тілом, - вони силують вас обрізатися, щоб тільки уникнути переслідування за хрест Христа. Бо й самі обрізані, не додержують закону, а хочуть, щоб ви обрізувалися, щоб їм хвалитися вашим тілом. Мене ж не доведи, Боже, чимсь хвалитися, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким для мене світ розп'ятий, а я - світові; бо ані обрізання, ані необрізання є щось, лише - нове створіння. На тих, які поступають за цим правилом, мир на них і милосердя, а й на Ізраїля Божого. На майбутнє нехай ніхто мені не завдає клопоту, бо я ношу на моїм тілі рани Ісуса. Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з вашим духом, брати! Амінь.

Ісус багато говорить притчами, щоб для народу було легше зрозміти якусь Божу правду. Маємо, наприклад, притчу про блудного сина, де Ісус хоче навчити про любов Божу, про десть дів з яких одні розумні а інші нерозумні, щоб сказати людям бути завсіди готовими на прихід Господній, про будову дому на піску й на камені, про пшеницю і кукіль і т. д. В кожній притчі є одна або й більше наук до народу й до нас. І тут в цім випадку про багача й Лазаря також ідеться про притчу, щоб вияснити людям про те, що земські багатства ніц варта перд Богом, що убогі, які живуть покірно дістануть за це заплату у вічності, що нема повороту з вічності на землю і з вічності неможливий прихід померлих на землю, хіба це сталося би з особливішої Божої волі. Тут багато такого, що представлено людськими категоріями те, що у вічності не стається, як перенесення Лазаря ангелами, розмова з Авраамом і багачем, що багач хоч у пеклі журиться своїми рідними, а це не стається, бо в такому разі й ті, що в пеклі мали би любв до інших і тоді не були би в цілості злі або що багач знаходився у вогні-полім'ї. Тут навіть не можемо думати, щоб Бог, який є сама любов, або хтось небесний запалював вогонь, що у ньому горіли засуджені. Той вогонь може бути совість, яка їх гризе через те, що не хотіли бути з Богом.

Ця притча багато навчає нас в нашому земському житті. Лист Св. Павла до Галатів це ще ясніше пояснює, коли каже, що тіло безвартісне й ним нема чому хвалитися, або що не дозволено робити щось, щоб себе оправдати й зівльнити пред переслідуванням, як цього бажали жиди від перших християн, щоб вони обрізувалися тільки на те, щоб не бути перелсідваними й не ставати свідками Ісуса Христа. І Св. Павло ясно підтверджує, що бути Христовим учем це носити хреста, тобто приймати тепріння коли потрібно, щоб не відрікатися Христа.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Jesus servia-se muito de parábolas para que suas mensagens fossem compreendidas pelo povo. Temos exemplo da parábola do filho pródigo, com a qual Cristo quer mostrar a bondade de Deus, sobre as dez virgens, cinco prudentes e cinco imprudentes, parábola que nos alerta para estar preparados sempre para a vinda do Senhor, sobre a casa construida sobre a rocha e outra sobre a areia, sobre o trigo e o joio, etc. Em cada parábola há uma ou mais mensagens para o povo. Neste evangelho, sobre o rico e o pobre lázaro, existem várias mensagens: as riquezas do mundo nada valem diante de Deus, os pobres que vivem humildemente receberão recompensa na eternidade pela paciência e humildade, não existe retorno à terra depois da morte, os mortos não podem vir até a terra, a não ser por um desígnio especial de Deus e por motivos sérios. Também, encontramos nesta parábola do rico e do pobre passagens que apresentam com categorias humanas coisas que na eternidade não acontecem. Por exemplo que Lázaro foi levado ao céu pelos anjos, conversa de Abraão com o rico condenado, o rico no inferno preocupa-se com a salvação de seus irmãos, sendo que isso não pode acontecer, porque quem está condenado não pensa no bem dos outros, isto é, não possui amor ao próximo, que existe fogo no inferno. Que fogo? Fogo do remorso da consciência e não fogo terreno. Não se pode compreender que Deus que é pura bondade, amor e misericórdia iria fazer um fogo para queimar suas criaturas, criadas à sua imagem e semelhança. A condenação significa o fogo da consciência de alguém que não aceitou Deus e que entra num estado de não retorno para o bem.

Na carta aos Gálatas S. Paulo diz que o corpo não tem valor e não devemos nos esnobar com as qualidades do corpo que é passageiro, como fazia o rico diante do pobre e que não se pode agir contra a consciência, onde o apóstolo critica os que aceitam ser circuncidados não para evitar perseguição da parte dos judeus e se fingir que não são cristãos. Quem quer ser discípulo de Cristo deve decidir-se corajosamente pela verdade de Cristo e não viver dividido entre o bem e o mal, isto é, entre Cristo e o demônio para viver não segundo a convicção e fé, mas para levar uma vida de dupla personalidade, de Cristo quando convém e não se sabe de quem quando convém a algum outro alguém. O viver de um cristão, segundo S. Paulo, é carregar a cruz de Cristo, isto é, aceitar os sofrimentos, dificuldade, isto é a cruz, e não podemos evita-los, não se deve revoltar-se contra Deus e contra todos, mas carregar a cruz como agia o pobre Lázaro na parábola do rico e do pobre.

P. Tarcisio Zaluski, OSBM

ПОКЛИКАННЯ – «СЛУЖЕБНИЦЯ»

Нещодавно в монашому Згромадженні сестер служебниць Непорочної Діви Марії урочисто відкрили Ювілейний рік, з нагоди 125-тої річниці його заснування. Багато можна писати про добрі справи послідовниць блаженної Йосафати та їхню готовність служити людям. Та завжди хочеться писати про все, що пишеш, крізь призму свого досвіду. Бо не можна писати про те, що не торкає.

Пригадую, кілька років тому, коли ще не було цієї несправедливої війни на Сході, я сіла в потяг зі Львова до Донецька, аби шукати відповідей на свої питання, знайти тих, чиє серце готове служити Богові й людям на Сході. Зійшовши з потягу, того березневого холодного ранку я ще не знала, чим обернеться для мене ця подорож. Та я точно знала, що писатиму про освячення розписів нашого собору Покрову Пресвятої Богородиці в серці Донбасу.

Завітавши до помешкання владики Степана, тоді ще Екзарха Донецько-Харківського, в якого завжди гостинно і так по-домашньому, я бачила в будинку багато сестер служебниць. Серед них була с. Катерина зі Словаччини, яка ревно виконувала тут своє служіння до початку військових дій на цій території, і с. Тереса Слота, головна настоятелька Згромадження. Принагідно мені вдалося поспілкуватися із с. Тересою. І сьогодні я пам'ятаю цю розмову. Адже було так невимушено й відкрито. Мені тоді була необхідна ця розмова, бо шукала відповідей для себе в Бога. Коли завершили наше приватне спілкування, монахиня на згадку подарувала мені вервицю багряного кольору із зображенням блаженної Йосафати. Ця вервиця стала для мене особливою. Відтоді ношу її завжди із собою.

Пройшло три роки і я знову зустріла сестру в коридорі Патріаршого дому. Я скористалася цією унікальною нагодою поспілкуватися із нею, адже сестра постійно перебуває в Римі. Приємно, що монахиня мене згадала, промовивши: «Ми тебе чекаємо». А далі я її запитала, як же розпізнати своє покликання, бо часом, коли сидиш на самоті в храмі, відчуваєш, як Хтось тихенько стукає в серце і ніби шепоче: «Ну чого ти ще чекаєш?!» А потім, коли виходиш у світ, то розумієш, що не можеш піти і спалити всі мости позаду. Де межа між емоціями й справжнім Божим покликом? «Дві речі хочу тобі сказати, - сказала вона,- Папа Франциск, коли зустрічався із молоддю в Кракові, казав таке: «Якщо у вас немає неспокою, то ви постаріли». Неспокій – це прикмета молодої людини. Можливо, Господь кличе тебе до чогось більшого й глибшого». Далі черниця проникливо на мене поглянула і продовжила: «Я поважаю родинне життя. Бо мене б не було на світі (сміється). Я це добре розумію і ціную. Та коли ти почуваєшся некомфортно і тобі це не дає спокою і ти прагнеш більшого, то це від Бога. Він прагне тобі дати щось більше. Це подібно до того, коли ти маєш широкий вибір і не знаєш, котре морозиво вибрати...». А далі ми більш предметно поспілкувалися про саме Згромадження.

Прод. стор. 04

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ЩОДЕННІСТЬ ТВОРИТЬ БУДЕННІТЬ

Наше народження відбулося в означеному часі й просторі. Знова матеріальний світ окружив його своїми законами, а закони ці відносяться до матерії тіла, які відбуватимуться в часі та місці даного простору. Ці вимоги є потрібні до розведку й діяння для кожної особи, яка крім простору й місця жиє учасницею даного середовиша, що є підтримкою життя..

Через наше тіло з тими обставинами злучена й душа, що взаємно відбувається в часі і просторі. Життя кожної людини вимірюємо часом: Кожна людина відбуває своє туземне життя: хвилинами, годинами, днями, місяцями, роками, століттями. Це міри зовнішнього, матеріального світа, запозичині до числення років, рухів, оборотів небесних тіл, планет соняшної систими: місяця, землі довкруги сонця.

Природа простору й місця відбуває різні зміни як: Ота зміна світла і темр,яви, днів і ночей, пори року, холоду і тепла і все ділає на середовище й на людину, що тут проживає.

Кожна людина вона переживає всі ці природні зміни світла й темряви, днів і ночей, і те життя мимоволі дістає поділ на різні часи та частини. Воно стає вимір часу днями, чергованням праці, відпочинку й корму. А душа, що є основно зв'язана з тілом у цьому земському житті, то також це життя душі є щоденне, збувається за чергою днів, тижнів, місяців і років. До цього ми так прививкли числити життя людини включно з душею, але життя душі не може руководитися астрономічними, ні космічними ані атмосферичними змінами й чергуваннями, вона дух, і не підлягає матерії. Ні людська думка, ні людська воля, ні людська пам'ять не залежні, ні від днів і ночей, ні від сопутника землі – місяця, ані, як високо на небозводі стоїть сонце. Для людської думки й волі не важне чи день чи ніч, весна чи зима, холод чи тепло. Вони діють за іншими законами: законами духа.

Коли людина дозволить, щоб це життя душі кермувалось за законами матерії – часом і простором – вона тоді входить в так званну щеденність. Звідси починається числення років відносно до духовного релігійного життя. Наприклад коли хтось нам скаже, що вже прожив 30 чи 60 років духовного релігійного життя; тоді мимоволі зачинається числення про духовну молодість, або про духовну старість, і тому подібне. Опісля постає астрономічне вимірювання днями, роками наші чесноти, нашу досконаліть, нашу духовну зрілість. Думаємо про наше духовне життя роками, а не чеснотами. Тому таке вимірювання починає набирати великого значіння про здобуття власної святості. Бог вимірює наше духовне релігійне життя зовсім інакше. Не днями, місяцями чи роками, але за словом псальмопівця: «Бо тисяця літ в очах в Тебе, мов день учорашній, що мунув. (Пс. 89,4). Знова ап. Петро: «Одне нехай буде заховане від вас, о любі: що один день перед Господом, як тисяця літ, і тисяча літ, як один день».(II Петра, 3,8). Причиною того буде оте записане в книзі Премудрости: «За короткого часу ставши досконалим, він виповнив довголіття, душа бо його Господеві була вгодна. (Мудр. 4,13).

Не личить комусь братися до обчислення свого духовного життя днями, місяцями чи роками, бо перед Богом немають жодного значення. Розцінювати духовне життя на основі скількости хтось прожив літ може стати небеспекою а саме отої щоденности.

Числення людського життя днями й роками само в собі ще не становить негативности. Небеспека постає щойно тоді, коли ми до духовного життя прикладаємо невідповідну міру і ставимо висновки-осуди про його більшу чи меншу досконалість. З того виходить, що ми нераз заколисуємо себе в фальшивих поглядах супроти нас самих. Снемо нераз на незаслужених лаврах, а тим часом це тільки велика сума літ релігійно духовному житті.

Старші особи споглядають на молодь мовляв вони малолітні супроти релігійного і суспільного життя. Вони ще не начисляють прожитих літ після іхнього числення. Особа в старечому віці може дуже легко помилитися, коли себе рівняє з молодшою, коли себе уважає більше досконалою. Така особа старша віком легко попадає в щоденність до якої прививкла роками, і цілими днями переводить своє релігійне життя на пів мертве, бо в неї бракує ініціятиви щось білше набути, здійснити, змінити поза щоденність.

Не одні хлопці чи дівчата, що померли в молодечому віці осягнули за той короткий час вищу святість в небі ніж ті, що може жили близько сотку років. Про таку святість можемо базуватися на св. Терені від Дитяти Ісуса, що в Кармелі осягнула свою святість в протязі на 24 році свого туземного побуту. Були разом з нею і старші сестри, і може також дивилися на ню, як на молоду сестру, що їм не дорівнювала своїми літами, але своєю святістю їх перевищила.

Щоденність часто серед людей творить буденність. Вже з природи ми ділимо наше фізичне життя на старість і молодість. У фізичному та професійному житті кількістю літ вимірюється право на пенсію, на відпочинок, але коли людина від своєї молодості збайдужіє в своїх ініціятивах чимось бути, щось осягнути в протязі свого життя легко переходить зі щоденності в буденність, бо для неї все збуденіло, навіть втрачає охоту до життя. Звідси родиться смуток, незадоволення, а головно легко попадає в дипресію, яка стелить дорогу до самогубства. Збуденіла особа нарікає на минулість, бо її життя все проминало в смутку й гіркості. Переживає буденність разом зі незмінною щоденністю день за днем, а відтак й своїми прожитими роками. Переважно боїться про завтрішний день, а сьогодні, щоб лише скоріше час перейшов. Така особа вічно нарікає на своє життя на свої недоліки, переживає великий песиміст, і ще другим затроює життя. Щодня всім нам треба змагатися щось нового впроваджати в своє життя, хотіти займатися чимось розрадним, втішним, приємним, щоб щоденість була сприядлива до нових зайнять і осягів, тоді така щоденність не буде нам числити часу чи віку прожитого, а відтак не стелитиме шляху до сумної буденщини!.

EXPEDIENTE
"PRACIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2016 Рік: R$50,00
Інші Краї: U$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionisio Bobalo, OSBM

Прод. стор. 03

- У чому полягає ваше служіння в Згромадженні?

- Насправді я дуже мало є в Римі. Моїм обов'язком, як головної настоятельки, є турбота про добробут членкинь Згромадження і його місію. Тож я повинна усіх черниць відвідати, а це більше ніж 600 сестер. Протягом шести років я повинна бодай раз із ними зустрітися і провести особисту розмову про духовне й фізичне здоров'я. Ми знаходимося у 18 країнах. Тож я відвідую кожну країну, аби поглянути на місця служіння сестер. У деяких країнах я перебуваю дев'ять місяців, а в деяких – один. У Римі є чотири дорадниці, які допомагають мені в служінні. Попри те, що тепер є скайп, зустріч віч-на-віч для мене є важливою.

- Як поєднується харизма Згромадження із життям блаженної Йосафати Гордашевської?

- Блаженна Йосафата прагнула служити українському народові. Вона відчувала біль українців, тому навчала, що потрібно підносити серця наших людей, аби вони знали, що Господь їх створив і вони є такими, як і інші народи. У Конституції Згромадження чітко написано, що коли ми приходимо в хату, то передусім повинні її позамітати. Раніше наші сестри й справді ходили по хатах й допомагали людям прибирати, варити їсти. Тепер ми не замітаємо, однак ставимося із гідною повагою до людей, намагаємося бути з ними поруч. Саме тому наші сестри поїхали до Канади до нашого народу, щоб допомогти українцям і бути поруч. Потім сестри поїхали в теперішню Сербію, аби допомагати при семінарії, сиротинцях, а потім у Словаччину. Згодом була Бразилія, Іспанія, Італія… В Іспанії нам поки не вдається заснувати спільноту. Та все ж ми туди їздимо й катехизуємо, готуємо табори, допомагаємо єпископу. Ми прагнемо допомогти нашим людям на чужині.

- Із власного спостереження можу засвідчити, що служебниці є всюди: біля Блаженніших, єпископів… У чому ваша особливість?

- Так нас навчила блаженна Йосафата, що ми маємо бути сучасними, але й повинні зважати на Бога і бути з народом. Те, що ми є всюди, означає, що прагнемо підтримати наш народ, який формується біля Церкви. Наші сестри є також у Нунціатурі України в Києві, Казахстану, Бельгії, Великої Британії в Лондоні. Тож ми маємо нагоду інформувати Нунція про справи в нашій Церкві.

- Чи є сестри в гарячих точках?

- На Донбасі були наші сестри й наші чернечі доми. Серед них - с. Катерина, яка допомагала владиці Степану. Через військові дії наші сестри змушені були покинути цю територію. Загалом же, коли владики йдуть служити на нову територію, то мають свою роботу, а ми є тими руками, які допомагають їм в цьому.

- Яка спостерігається тенденція покликань до Згромадження?

- Ще десять років тому до нас приходили старші особи. Тепер, в останні роки, приходять навіть після школи й унівеситету.

- З чого складається день сестри служебниці?

- Найперше з Утрені, Літургії, розважання над Святим Письмом. Відтак у кожної монахині є своя праця. В обід ми молимося або «Ангел Господній», або Шостий час. Закінчується наш день Вечірнею. Часом у відповідний літургійний період ми молимося Молебні, Повечір'я, Акафісти. А перед сном кожна із нас складає іспит совісті перед Богом. Кожен наш монастир має й інші молитовні практики. Наприклад, у Бразилії наші сестри кожного дня в жовтні моляться Молитву на вервиці з людьми. Вони ще мають розважання на кожну десятку вервиці. Така молитва триває годину. Під час Великого посту сестри провадять там Хресну дорогу щодня або раз на тиждень. У Польщі в Домі опіки для стареньких людей щодня сестри з ними моляться о п'ятій вечора. Молитви нам, монахиням, допомагають справлятися із нашим покликанням, а Святі Тайни для нас є немовби вітаміни... Ми щодня стараємося ставати кращими на славу Божу, а не на свою.

- Гадаю, за 125 років існування Згромадження було і є багато його подвижниць. Чи могли би ви їх пригадати?

- Розкажу один приклад. Не буду вживати імена. Я це досвідчила в особистому житті. Була в нас черниця, яка багато зробила не тільки для своєї провінції, але й для всього Згромадження. Коли вона померла, я сподівалася, що на її похорон приїде не знати хто, бо її знали у всьому світі. Та похорон був надто скромним… А через десять днів померла ще одна наша сестричка, котра була кухаркою в семінарії все своє життя. На її похорон прийшов митрополит, три владики, багато духовенства. Величний був похорон. А це тому, що вони її пам'ятали як маму у своїй альма-матері. Завжди шанобливо ставляться до тієї праці, яка видна людському окові. Цим я хочу сказати, що в нас є багато жертовних монахинь. Великий похорон ще нічого не означає. Чомусь мені таке порівняння спадає на думку, коли мене про це запитують…

Руслана Ткаченко, Департамент інформації УГКЦ

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Зверхнє і внутрішне

Нашим зором бачимо те, що зверхнє, поверховне в речах або в справах, а розумом доходимо до середини, до того, що знаходиться під покривом зовнішнього. Щойно коли відкриємо або відгорнемо те, що зовнішне, очима можемо добачити те, що знаходиться в середині. Звичайно важне одне й друге. Нічого нема, щоб не мало ті дві частини. В якийсь спосіб все, що в середині виявляється назовні: у виді кольору, форми, величини, тягару, й т. п., коли йдеться про матеріальні речі, або у виді слова, почування, вигляду лиця, здогаду, віри, коли йдеться про чиїсь діла. Кожна річ і кожна справа мусить мати ті дві сторони, тобто зовнішний вид і внутрішню дійсність. А все, що проявляється на зовні, або в якійсь мірі показує, виявляє внутрішність.

Тут приходить запитання: що важніше, зовнішне чи внутрішне? Не можемо твердити категоричитично, що внутрішне завсіди важніше, бо може в деяких випадках важне або й важніше є зовнішне як внутрушне. Але девятьдесят девять процент зі всього, внутрішне є важніше. Чому? Бо зовнішшне існує на те, щоб хоронити й виявляти те, що в серединиі. Так, наприклад, убрання людини є важне, але сама людина важніша, тіло важне, але душа важніша; дім важний, але важніше те, що в середині дому, бо він якраз призначений на те, щоб хоронити те, що знаходиться в домі, як людей, всякі документи, необхідні речі до життя мешканців і т.п.; важна є обкладинка книжки, але важніше те, що в книжці написане; Важне є авто, але люди які в ньому подорожують важніші й авто призначене, щоб перевозити а й хоронити людей, і т. д. Можемо наводити сотки прикладів на цю тему. Але не в тому ціль цієї роздуми. Маємо на меті показати велику правду в тій справі в щоденному житті людей.

Не раз і не два рази люди обертають справу коміць головою. Ставлять на найпочесніше місце зовнішне, а на те, що в середині не звертають уваги, або ставлять його на другорядному місці. Сьогодні бачимо яке велике старання про тіло, а душа та її потреби десь в кутику призабуті; почуємо частенькі від людей, що найважніше є здоров'я. Чи це правда, чи здоров'я справді найважніша справа? А про чиє здоров'я йдеться? Та ж про здоров'я людини? Як може бути важніша якась справа людини від самої людини?

Навіть у нашій вірі, скільки то другорядних справ кладется на друго або третерядне місце, а на найважніше не звертається уваги, забувається. Наприклад, в приставанні з Богом найважніший є Бог? А частенько звертається увагу лише на зовнішні речі й справи, на всякі прикраси, причепки до тіла а сама особа розугблена, нервова, повна всякого людського лахміття. Багато і то дуже багато такого діється в релігійному житті людства, яке втратило розуміння приставання з Богом.Чи Бог буде криво дивитися (він не має очей) коли щось не робиться так як люди собі придумали, чи заховують пильніше те, що самі придумали, а чи шанують те, що приписане Богом. А Ісус ясно сказав про фарисеїв колишніх і нинішніх, яких також багато в світі й навіть в Церкві: "ви, фарисеї, чистите лиш зверху чашу й полумисок, самі ж ви всередині повні здирства й лукавства. Безумні! Чи ж той, що зробив верх, чи не зробив і середини? Тож дайте милостиню з того, що усередині, і все у вас буде чисте. Та горе вам, фарисеї, бо ви даєте десятину з м'яти, рути та всякої городини, але занедбуєте правосуддя і любов Божу! І це треба було робити, і того не лишати... Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що даєте десятину з м'яти, кропу і кмину, а занедбуєте, що найважливіше в законі: справедливість, милосердя і віру. І те слід робити, і того не слід лишати. Сліпі проводирі, що комара відціджуєте, а ковтаєте верблюда. Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що очищаєте зверху чашу й миску, а всередині вони повні здирства та нездержливости (Лк 11,39--42: Мт 23, 23-26).

Запитаня: Яими словами звернувся б нині Ісус дивлячися на все, що діється у їхньому відношенні до Бога в родинах, в його Церкві?

Часто людина думає, що люди відібрали владу від Бога в Його Церкві й встановили свій порядок!

NOTÍCIAS DA IGREJA

1. As comunidades ucranianas da Paróquia Nossa Senhora do Perpétuo Socorro de Reserva, receberam a visita do Arcebispo Metropolita Dom Volodemer Koubetch, OSBM. As visitas foram realizadas de 24 a 28 de agosto. (fonte: Metropolia)

2. No dia 11 de setembro aconteceu na comunidade ucraniana São Miguel Arcanjo de Boa Ventura de São Roque, o encontro do Apostolado da Oração.

3. No dia 11 de setembro, na paróquia Imaculado Coração de Maria, em Irati, foi celebrada a Divina Liturgia em ação de graças pelos 25 anos de sacerdócio do Pe. Roberto Lucavei, OSBM. A Divina Liturgia foi cantada pelo coral da paróquia Nossa Senhora Auxiliadora de Curitiba. (fonte: Paróquia Imaculado Coração de Maria)

4. No dia 18 de setembro na paróquia São Josafat em Prudentópolis, aconteceu o encontro paroquial do Apostolado da Oração. Fizeram-se presentes aproximadamente 1000 membros da cidade e redondezas. Também os presentes tiveram a oportunidade de passar pela Porta Santa e obter a indulgência plenária.

5. De 19 a 23 de setembro, padres e irmãos basilianos estiveram em retiro espiritual, tendo como pregador o Pe. Hilário Opaski, OSBM.

6. No dia 25 de setembro, na comunidade ucraniana Nossa Senhora do Patrocínio em linha Esperança, 5 padres basilianos celebraram e agradeceram a Deus pelos 25 anos de sacerdócio. Sendo eles: Pe. Mario Presasniuk, Pe. Hilário Opaski, Pe. Teofilo Melech,Pe.Antonio Lachovicz e Pe. Roberto Lucavei.

7. No dia 25 de setembro, jovens da paróquia São Josafat, e Catedral Imaculada Conceição de Prudentópolis, estiveram em peregrinação na Catedral em vista do Ano Santo da Misericórdia. Os presentes adentraram a Porta Santa e receberam a indulgencia plenária.

8. No dia 25 de setembro, o Arcebispo Metropolita inaugurou a nova igreja dedicada a Sagrada Família na localidade de São Roque, pertencente a paróquia de Paulo Frontim.

N O T I C I A S da U C R Â N I A
Este blog defende uma Ucrânia livre do comunismo e do jugo moscovita.

A UCRÂNIA ESTÁ "DES-SOVIETIZANDO" O PAÍS

A Ucrânia rompeu oficialmente com seu passado soviético adotando leis históricas para "des-sovietizar" o país. A decisão foi saudada na ex-república da falida URSS, mas exacerbou as tensões com os separatistas pró-russos e encolerizou o Kremlin, informou El País, de Madri. Os deputados ucranianos aprovaram, sem necessidade de grande debate, o conjunto de medidas legais visando apagar os estigmas de uma era de opróbrio e opressão.

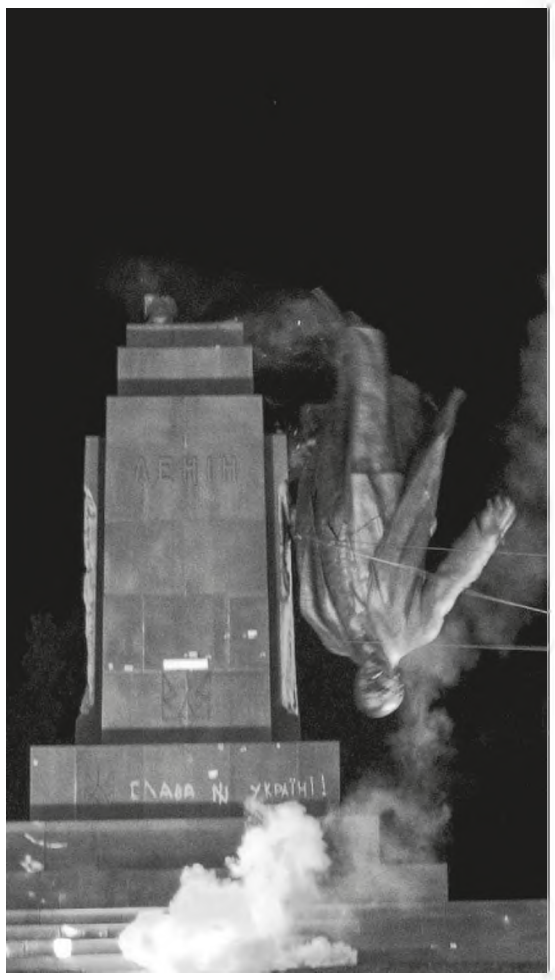

Kharkiv: derrubada da estátua de Lenin,uma das maiores do mundo.

As novas leis põem em pé de igualdade os regimes soviético e nazista. Também proíbem qualquer "negação pública" de seu "caráter criminoso", bem como a "produção" e "utilização pública" de seus símbolos. Notadamente o hino soviético, as bandeiras e os escudos da União Soviética e da República Socialista Soviética da Ucrânia, além do execrado símbolo da foice e martelo.

Para muitos, a proibição dos símbolos soviéticos deveria ter sido adotada há 25 anos, logo após a independência da URSS em 1991, como fizeram os países bálticos e a Polônia. Deverão ser removidos na Ucrânia incontáveis monumentos erigidos à glória dos responsáveis soviéticos e numerosas estátuas de Lênin que o povo ainda não derrubou. Localidades, ruas ou empresas cujos nomes evocam o comunismo receberão outro nome. Em caso de desrespeito a essas leis, organizações, partidos ou órgãos da mídia ficarão proibidos e os responsáveis poderão ganhar até 10 anos de prisão. O Estado "realizará investigações e publicará informação sobre os delitos cometidos pelos representantes desses regimes totalitários, diz a nota explicativa da lei, reproduzida pelo serviço ZN.ua.

Foi uma invasão ao pé da letra. Calcula-se que 20.000 soldados violaram as fronteiras. Muitos como Sergei só voltaram dentro de sacolas para cadáver.

O caso dele bate com Para Vadim Karassiov, diretor do Instituto de Estratégias Globais de Kiev, as leis visam responder "à campanha de propaganda do Kremlin", que rotula as autoridades ucranianas de "fascistas".

Em sentido contrário, o analista político Volodymyr Fessenko diz que a lei "é radical demais. (...) Contém muitos excessos" que podem exacerbar as tensões nas áreas ocupadas pelos pró-russos, que têm forte nostalgia da URSS.

As leis também concedem estatuto de "combatentes pela independência da Ucrânia" aos ucranianos que lutaram contra a URSS. O caso mais polêmico é o do Exército Insurrecto Ucraniano (UPA), que enfrentou o Exército Vermelho. Ele é muito considerado na Ucrânia ocidental, mas detestado pelos saudosistas da ditadura stalinista. A Rússia reagiu como se tivessem tocado numa chaga que ainda sangra.

"Kiev está a utilizar métodos verdadeiramente totalitários que atentam contra a liberdade de pensamento, de opinião e de consciência", declarou o Ministério dos Negócios Estrangeiros russo, segundo Diário Digital. Fonte: Flagelo Russo.

O capitão da 106º divisão aerotransportada viajou 900 milhas desde Rostov, na fronteira com a Ucrânia, para entregar o caixão de zinco selado do paraquedista Sergei Andrianov, 20, numa remota aldeia na região de Samara, entre o rio Volga e Cazaquistão.

A família havia ficado furiosa com o quartel da divisão pela falta de notícias. No fim, um oficial exasperado ofereceu 100.000 rublos (1.850 dólares) para tranquilizá-la.

Contudo, Natasha, a mãe de Sergei, queria dados: "Como é que ele morreu? Onde?".

— "Meu filho morreu e ninguém pode explicar o que aconteceu", disse ela em lágrimas à VICE News.

Ela exibe os documentos que recebeu junto com o corpo. Explicações imprecisas, nenhuma referência ao local. Um oficial confidenciou que Sergei estava em "missão especial" num local de "transferência temporária", onde aconteceu uma explosão "incompatível com a sua vida". Rostov é mencionada em alguma parte.

"Eles agem como se fosse um segredo de governo", disse Natasha, "mas, honestamente, eu quero dizer que isto é um crime do governo".

Oficialmente, a Rússia não está em guerra, mas seus soldados estão morrendo às dúzias — quiçá às centenas — na Ucrânia. Putin nega uma e outra vez que haja tropas russas no país vizinho, mas os cadáveres como o de Sergei voltam.

Jornalistas e ativistas dos direitos humanos recolhem os históricos desses sacrifícios silenciados que já formam uma espécie de "exército russo de fantasmas"

Em evento internacional em Munique, o presidente ucraniano Petro Poroshenko exibe passaportes de soldados russos mortos ou capturados na Ucrânia.

Em agosto de 2014, o exército ucraniano progredia substancialmente e encaminhava-se para extinguir a rebelião pró-russa. Foi então que Moscou enviou suas tropas para evitar a derrota de seus protegidos.

Dezenas de outros relatórios recolhidos pelo Comitê de Mães de Soldados, liderado por Valentina Melnikova.

Segundo as denúncias que ela possui, pelo menos 500 membros das forças armadas russas morreram na Ucrânia. O número concorda aproximadamente com os cálculos do governo americano. Mas são difíceis de confirmar: a repressão espiona aqueles que se interessam pelo assunto em demasia.

Para Melnikova, nada disto é novo. Já aconteceu durante a invasão soviética do Afeganistão ou na repressão da Chechênia, registra VICE News.

A mídia estatal nada fala. A TV se refere ao governo de Kiev como "junta fascista". Os programas estão cheios de alusões a conspirações e a "quintas-colunas" sabotando a Rússia.

O clima de medo nas famílias impede que elas saiam a público. "Todo mundo cala. Eles compreendem o que aconteceu e o que pode acontecer se você fala", dizem os parentes.

Natasha percebeu isso não somente nos agentes do governo, mas também nos vizinhos da aldeia.

Mas o muro de silêncio começou a cair quando, em agosto (2014), chegaram os primeiros corpos ao quartel de Pskov, perto da fronteira com a Estônia, a cinco horas de carro de São Petersburgo, sede da 76º divisão aerotransportada.

Ainda em agosto, oficiais ucranianos publicaram documentos de 60 dos pára-quedistas de Pskov, cuja brigada foi quase extinta numa emboscada. A Rússia negou, e o comandante da divisão declarou que todos seus soldados passavam bem.

Numa segunda-feira, a igreja do pequeno cemitério da periferia de Pskov encheu-se de gente, altos oficiais inclusive.

As cruzes não contêm nomes mas números num cemitério na região separatista pro-Rússia, perto de Donetsk

Mas Irina Tumakova chegou muito mais cedo e pôde ver os soldados cobrindo com terra os túmulos e o nome dos mortos: eram suboficiais da unidade mortos em agosto. Um homem lhe ofereceu um copo de vodca dizendo: "Meu filho está ali". Irina lhe perguntou se tinha morrido na Ucrânia.

— "Onde, se não?" respondeu ele.

A história correu pelas redes sociais russas. O quartel mandou silenciar, os familiares se recusaram a receber os jornalistas, funcionários perseguiram a jornalista russa que tentou se aproximar dos túmulos, recorrendo a ameaças e agressões.

No mesmo mês de agosto, a Ucrânia apresentou prisioneiros de guerra do 331º regimento aerotransportado de Kostroma. O Kremlin teve que admitir, mas Putin disse terem entrado na Ucrânia por "erro".

Em setembro, as emissoras estatais russas de TV reconheceram pela primeira vez que um soldado russo fora morto na Ucrânia, mas alegarem tratar-se de um "patriota voluntário".

Um outro "voluntário", Nikolai Kozlov, foi apresentado pelas redes de TV recuperando-se num hospital da perda de uma perna. "Ele foi porque recebeu ordem", contou seu tio.

O povo russo continua sendo sistematicamente desinformado pela grande mídia, quase toda ela nas mãos de camaradas de Putin. Fonte: Flagelo russo.

Посмертні Згадки

† Estanislau Mathias

Em 23/02/2016, faleceu em Ponta Grossa o Sr. ESTANISLAU MATHIAS com 89 anos. Nascido na Colônia Ipiranga em Guajuvira, em 26/09/1926, descendente de imigrantes ucranianos, bem jovem já assumiu a responsabilidade de amparar a mãe e os irmãos com a morte prematura do Pai. Em 1951, casou com Catarina Mucha e no ano seguinte o casal veio fixar residência em Ponta Grossa onde moraram juntos até agora. Teve três filhos: Maria Lídia, Ivo Mário e Lauro, de saudosa memória. Deixou também 6 netos e três bisnetos.

Estanislau, sempre se preocupou com a formação dos filhos, fez questão que todos fizessem uma graduação, além de ensinar-lhes as tradições ucranianas e nunca faltava às missas de domingo e dias santos, sempre acompanhado da esposa e dos filhos. Fez parte da Comissão da Paróquia Transfiguração do Senhor Bom Jesus por muitos anos, participando ativamente da construção da nova igreja, inclusive confeccionando todas as portas em madeira para esta nova casa de Deus, já que se tornara um exímio marceneiro, ofício que aprendeu quando veio a Ponta Grossa, iniciando como aprendiz e depois possuindo sua própria marcenaria, na qual a esposa o auxiliava na maioria das atividades.

Mesmo depois de já bastante adoentado, inclusive com lapsos de lucidez e dificuldades de locomoção ele insistia que o levassem à missa aos domingos, no que sempre foi atendido.

Ele foi embora fisicamente, mas deixou um legado não só como pai exemplar, mas também como cidadão orgulhoso de sua descendência, respeitando e vivenciando as tradições ucranianas, e fiel à Igreja ucraniana que ele sempre seguiu e defendeu.

Aproveitamos para agradecer a toda a equipe do Hospital Bom Jesus de Ponta Grossa que atendeu com o maior carinho e atenção nosso pai Estanislau durante mais de trinta dias de internamento, ao Dr. Pedro Compasso pela sua paciência e profissionalismo e aos padres Metódio, Melécio e Gregório que dedicaram uma atenção especial não só ao SR. Estanislau como para a sua família. Nosso muito obrigado! Que Deus, na sua infinita bondade, abençoe a todos e que conceda ao nosso pai o descanso eterno.

† Ir. Neonila Anastácia Onesko

"Que alegria quando me disseram: Vamos subir à casa do Senhor" Sl 121,1

Ir. Neonila Anastácia Onesko, filha de Alexandre Onesko e Ana Hnyda, nasceu no dia 08 de agosto de 1920 em Bom Jardim, Município de Ipiranga – PR.

Os Sacramentos do Batismo e Crisma recebeu na igreja Sagrado Coração de Jesus em Ivaí. Seus padrinhos foram Cosme Verenka e Ana Hnyda. Seus pais fervorosos, diariamente rezavam em sua casa, nos domingos levavam os filhos para a Divina Liturgia e ensinavam a catequese. Anastácia crescia e estudava na colônia onde morava chamada "Ruchka Vuletcia", - Ivaí.

No dia 22 de dezembro de 1935, entrou na Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada, quando a mestra do noviciado era a Ir. Benedita Matvijko e a superiora Ir. Valdomira Pienhonzek. No dia 08 de agosto de 1936, recebeu o hábito religioso e mudou o seu nome para Ir. Neonila em sinal de vida nova.

Os votos temporários professou no dia 15 de agosto de 1938 e os perpétuos, no dia 08 de dezembro de 1944, quando a Superiora Geral era Ir. Veronica Garguil e Superiora Provincial Ir. Anatólia Tecla Bodnar.

A Ir. Neonila exerceu a sua missão, ensinando os pequeninos nas escolas e dando catequese nas seguintes localidades: Marcondes, Linha B, Linha Esperança, Prudentópolis, Iracema (SC), União da Vitória, Canoas (RS), Apucarana, São Paulo, Guarapuava, Pitanga, Araruna, S. Roque, Campo Mourão, Itapará e Tijuco Preto.

Exerceu a função de Conselheira Provincial, Superiora Regional da Delegatura S. Josafat na Argentina. Foi Diretora de Escolas, Superiora local em Canoas, S. Paulo e Pitanga. Com 80 anos de consagração e 96 de vida ainda era responsável pela cozinha da comunidade de irmãs em Tijuco Preto e na igreja local realizava as reuniões mensais do Apostolado de Oração. Estava sempre pronta para ajudar onde houvesse necessidade.

A vida da Ir. Neonila é um exemplo para todos nós. Ela escolheu a obra que o Senhor lhe indicou, chamando-a para o seu serviço. Sua força espiritual, a compreensão da vida religiosa era inteiramente dedicada ao serviço de Jesus. Doou a sua capacidade, o tempo, a propriedade, a saúde e a vida inteira para o bem dos outros.

Sempre colaborou para o cultivo de uma vida humana melhor. Nunca teve medo do futuro, sempre foi convencida de que Deus está lá! A exemplo da bem-Aventurada Josafata foi a "mulher de todos os tempos". A sua vida nunca se fechava nos próprios interesses, ela não se deixava abalar pelas próprias dificuldades, pois confiava em Deus. Tudo era motivo de gratidão.

Irmã Neonila investia na educação integrada da pessoa humana. Deus sempre estava na sua frente, sustentando-a na palma de sua mão. Tinha uma força interior extraordinária para orientar a quem precisasse na vivência das obras de misericórdia.

Uma pessoa inspiradora, fiel a Deus e ao próximo. Foi uma grande Serva de Maria Imaculada, uma missionária. Foi uma das pessoas que muito incentivou a vocação sacerdotal e de vida consagrada, e rezava pelas vocações. Um exemplo de vida humilde, sincera, amorosa e, sobretudo de grande coração. (Alguém escreve) "A sua vida foi pura bondade, puro amor, um exemplo de vida, uma mãe para mim quando trabalhei em Pitanga com ela". E, eu em particular posso dizer: O que sou hoje agradeço a Ir. Neonila, pois com ela eu aprendi a ser Serva de Maria Imaculada.

Ela gostava de rezar, era piedosa, guardava o silêncio, era calma, obediente, alegre, feliz, confiava nas pessoas e em Deus, era agradecida ao Senhor pelo chamado vocacional.

No dia 7 de setembro de 2016, o Senhor bateu na sua porta e chamou-a para junto de si, e ela partiu deste mundo para receber a recompensa merecida e eterna morada com Deus no céu com 96 anos de idade e 80 anos de vida consagrada na Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada. Que o Senhor recompense a Ir. Neonila, por todo serviço, dedicação, vida tranquila, humilde e santa, por todo o bem e trabalho que passaram por suas mãos, pelo bom exemplo que deixou a cada uma de nós, em buscar Jesus, com calma, amor e paz.

As Irmãs Servas de Maria Imaculada agradecem a todos que se fizeram presentes, rezando conosco, despedindo a nossa querida Irmã para o descanso eterno. ВІЧНА ЇЙ ПАМ,ЯТЬ.

Agradecimento especial aopadre Tarcísio Zaluski, OSBM, o qual na sua homilia, fez um breve comentário, refletindo a palavra que ouvimos aos Romanos:

-"Ninguém de nós vive para si, e ninguém morre para si." Vivemos para Deus e voltaremos a Ele.

-Que a cada momento pode chegar o fim de nossa vida. Salientou que a morte é humana. E se Deus nos chamou para esta vida, não há motivos para termos medo da outra, após a morte. Devemos preparar-nos para a vida eterna.

- Sublinhou que a ir Neonila Onesko com 96 anos nasceu para a vida provisória, assim como todos nós. E durante esta etapa ela soube aproveitar, construir o seu futuro dedicando aos outros a sua vida com amor.

- Fez uma comparação: Um aluno quando entra na escola ele se matricula e estuda para depois assumir um trabalho, uma profissão. Após isso, sabe aproveitar e ser digno de uma vida bem vivida. Assim acontece na nossa vida em relação com Deus. Nascemos para Ele, e de acordo com a nossa conduta pertenceremos a Ele.

- Comparou a vida do ser humano com a escravatura. Os escravos eram comprados pelos seus senhores, a quem pertenciam. Assim acontece conosco, pertencemos a Deus, por isso não precisamos ter pensamentos negativos sobre a morte. Somos propriedade de Deus, portanto voltaremos a Ele através deste segundo nascimento para a vida eterna.

Irmãs Servas de Maria Imaculada

† Demétrio Kolitski

Nascido em 19 de outubro de 1936, filho de Josepha e Basilio Kolitski, teve 4 irmãos e duas irmãs.

Desde criança sua vida cristã foi intensa, estudou no seminário São José com regime de internato, o qual saiu para prestar serviço militar no Exército Brasileiro. Voltou pra sua terra natal, Prudentópolis, para casar-se com Emília Sochodolak, e deram inicio a uma linda família. Tiveram cinco filhos, Metódio o mais velho, casado com Amelia Martins, Glaucia, casada com Josafat Dierka, Rogério, casado com Terezinha Shinaider, Ana Maria, casada com Rodrigo Bittencourt Crovador e Adriano, casado com Marta Emilia Dimich Polech. Demétrio deixou 10 netos e 3 bisnetos.

Foi um homem notável, trabalhador, íntegro, respeitoso, ético, culto, alegre, gostava de ler e de uma boa conversa, sempre com bom humor cultivava a amizade. Um exemplo de marido e pai, criou seus filhos de acordo com a fé cristã e a boa educação.

Foi integrante e presidente do Grupo Folclórico Vesselka. Anos mais tarde quando morou em Curitiba, participou também como integrante do coral do Grupo Folclórico Barvinok. E desde seu retorno a Prudentopólis, não faltou a um ensaio sequer do Coral da próquia São Josafat, o qual tinha verdadeira paixão e se dedicava com muito amor.

Demétrio foi membro assíduo do Apostolado da Oração da Paróquia São Josafat, cultivou a fé viva em Deus, sempre participou da vida paroquial. Até onde pode, não deixou de participar das celebrações da igreja, principalmente aos domingos não deixava de participar da Divina Liturgia.

Sempre depositou confiança em Deus e por isso soube aceitar com resignação as cruzes que a vida lhe oferecia e que não foram poucas. Com 79 anos, depois de 6 meses de tratamento contra um câncer, foi internado no hospital Sagrado Coração de Jesus e após 4 dias de internamento, dia 14 de julho de 2016, logo após a chegada dos filhos que moram em Curitiba, entregou sua alma a Deus.

Seu corpo foi velado na Capela Mortuária São José, a missa de corpo presente foi celebrada pelo pároco Dionizio Horbus, e panaheda foi rezada pelo Padre Teófilo Melech e cantada pelo coral que ele tanto prezava. Foi uma celebração muito emocionante, onde o coral despedia-se do seu mais antigo membro. Também teve a participação do Arcebispo Dom Jeremias da Igreja Ortodoxa Catedral São Demétrio de Curitiba, o qual celebrou uma Panaheda especial.

Demétrio com sua camisa bordada, foi sepultado no cemitério da paróquia São Josafat.

Na esperança que Demétrio Kolitski recebeu a merecida recompensa pela sua vida de cristão exemplar, a família quer expressar seu agradecimento por tudo que ele fez em seu benefício como bom marido, pai, avô e bisavô.

A família agradece também a todos os padres, irmãs, parentes, vizinhos e amigos, pelas orações, visitas, palavras de conforto e apoio à família que no momento em que mais precisaram. Enfim, agradecemos a Deus por nos permitir viver ao lado deste grande homem. Seus filhos jamais o esquecerão e fica na memória eternas saudades.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

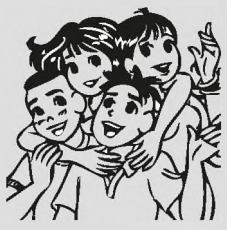

Свиня і горобчик (байка)

Була в одній господарці свиня. Гладенька, грубенька, добре годована, бо в лісі, недалеко дому, росло немало дерев які родили ягода і туди вона щодня заходила та визбирувала собі на їжу, так, що в дома навіть помиї її не смакували. Була вона й не дуже то вже молода, вже не дітвак, але влізлива як пещена дитина.

Якось одного разу восени, відчувши голод, не хотілося їй іти в ліс, рішила полізти в сад господарки. Знайшла шпарку всунулася там де її не пускали й де ще ніколи не бувала. Раз в саді, відразу кинулася халасувати яблука, яких було немало під деревом. Спробувала одно, друге й почала трощити все, що знаходила. Їла, їла, чвакала, халасувала і налопалась по саме нікуди, іще б жерла, та вже в пельку не лізло. Вона тоді покрутилася, знайшла собі місце і звалилась на бік та здорово заснула там же під яблунею. Довго спала, а як тільки виспалася, збудившись, простягнулася, і знічев'я почала рилом рити землю біля дерева з якого падали яблука. Рила й рохкала, хрюкала і почала попідривувати всі корінці деревини.

А на тім дереві на той час сидів горобець і дивився на те все; побачивши невчтивість свині, сказав їй:

- Безтолкова ти тварино, що ти робиш, навіщо псуєш корінці дерева? Воно же може захиріти і засохне. З підірваним корінням деревина не зможе жити й не буде більше овочів ані тобі ані господарям.

- А що мені до того, нехай сохне, я не жалію, мені потрібні тільки ягода, бо від них я жию і от як гарно виглядаю. Й так не знаю чи ще колись вдасться мені сюди залізти коли господарі знайдуть в плоті діру куди я перелізла...

- Дурна ти скотина, не дарма тебе свинею величають: ти роззуй очі, підніми вгору пику і побачиш, що ягода на тій деревині ростуть. Як воно засохне, так і ягодів тобі не буде. А чи тобі вдасться ще колись сюди залізти чи не вдасться, менше з тим, хтось буде з яблук користати й тобі залишиться хоч би й лушпа, а так ані лушпи не будеш мати коли прийде зима й в лісі не знайдеш собі нічого. Пам'ятай, що дерево тебе годує, а не ти його. Ти того й не тямиш, що без дерева з голоду здохнеш.

Свиня засоромилася, потинялась додому і більше ніколи не відважилася підривати коріння дерев....

Наука: Є така приказка народня: "Негарна та птиця, яка своє власне гніздо хваляє". Тут могли би ми доповнити те просте людське роздумування: дурний, негарний, нерозумний кожний хто свою васну хату підкопує. З цієї землі всі ми користаємо й тому мусимо її шанувати, бо земля корисна для нас і для інших, корисна для нинішніх людей і має бути корисна для майбутніх які прийдуть після нас. Треба любити себе й інших та не нищити власного дому.

Пише Юзьо Шило

Дай вам, Боже, доброго здоров'я і багато щастя, дорогі читачі.

Промеса то промеса. Обіцявим написати тикже про те, що воно дурне й нерозумне забагато сібояти того, комо іссо вай сир, що вай аконтесир. Кажуть люди, жи журбою біди не відженеш, або єншими словами, о медо ном еспанта о бісьо. І це велика правда. Страх, пило контраріо, замість відігнати, ще притягне біду ближче. Коли та біда прийде, то ти будеш терпіти дуас визис: раз стрінешся з бідою коли її ще не буде а ти вже будеш її сібояти, а друге, стрінешся коли вона де фато прийде. А проки тепріти дуас визис? Чи не ліпше дийшар ас койзас корир і собі щасливо жити, а що буде то буде. Кларо, є деякі аконтесіминтос, жи ти можеш відігнати біду від себе й тому треба її предбачити та сістарати відігнаяти або втікти від неї. Але сібояти коли вона апинас в твоїй думці, це нерозумне, бо тогди людина сама собі шкодить і відбирає від себе спокій, пайз, бинь естар.

Кажут статістікас, жи майс да метаде дакіло ди ки тимос мидо ном аконтесинь. От побачиш хворого на кансер і починаєш сібояти пра воси ном фікар доинти. А іссо сіґніфіка вже бути слабим і тепріти той кансер що його ще не маєш і провавелминти не будеш мати. А як він тебе сівчепит, то ти будеш дуас визис хворий на кансер: раз коли почав сібояти, а другий раз коли ти де фато заслабнеш. Або їдеш в дорогу й сідаєш в авто і фіка триминдо ди мидо бо по дорозі може аконтсир асідинти. Ніякий асідинти ще ном аконтесиу а ти вже покалічений, тебе болит, авто розбити, в але соминти но тиу пинсаминто. Найлішше виїзджати з Богом, педір протесом до анжо да ґварда й їхати весело, синь мидо, бо коли ти естá нум бом умор, отеміста, то буде тобі ліпше й той асіденти ном вай аконтесир. Ну, ном тинь дувіда, що треба сістерегти, їхати ком прудинсія, але не ком мидо. Один мій аміґо ном подія тірар картийра ди моторіста. Сабія тудо собре ас лийс ди транзіто, коли їхав по дорозі акомпанядо ди інструтор то все файно й синь дифийто. Але коли приходилося естасіонар о карро, хлоп почав сітристи, сібояти жи ном вай дар серто і ном дава серто. Не знаю чи він вже зробив ту картийру, але був пробував сінко визис і нумка дава серто. Порки? Бо сібояв. Робити езаме ди лийс ди транзіто, езаме да віста, езаме ди руа, то нота дез, а естасонар карро ном дава серто. Бо сібояв і када виз ки тентава естасіонар новаминти все більше сітрас зі страху.

Ном сий чи ви знаєте ума койза муйто інтересанте: коли, пор езимпло, хтось дуже сібоїт або сібридит павуків, він їх буде енконтрар а када пассо, на кама, під ліжком, пило каміньо и пор тудо. Або коли сібоїте баратів, вони пареси жи тебе будуть персеґір і ти їх будеш бачити навіть там де їх зовсім нема, а коли побачиш одну то тобі вай апаресир жи їх ціла купа. Або коли дуже сібридите мухів на коміда, ти їх стрінеш но тиу прато. Те саме ком кабило но боло. Квандо воси коме ум боло, тільки подумай жи но боло поде тир ум кабило, муйтас визис ти відчуєш ума презинса ди кабило на бока. Може й там ном тинь нинь ум кабило, то твоя фантазія його звідкись принесе і ти ном вай кирир комир акили боло. Ки ном тинь нинь ум сінал ди кабило. І ассінь, пор дієнти. Кажут люди жи страх має великі вочі. О мидо тинь ольос ґранес і видит койзас жи їх нема.

Ну, дечого треба сібояти коли воно розумно. Добре сібояти тиґриса коли ти його зобачиш, але сінебояти його коли його не було нема й не буде там де ти сізнаходиш. Треба сібояти бандіда, але ном вир бандідо инь када песова.

А коли вогоримо собре о мидо, чи треба сібояти Бога? Ні, Бога не треба сібояти, але треба Його респийтар, шанувати бо який тато хотів би щоб його діти сібояли? Тато хоче, щоб діти його слухали шанувати, а Бог це найлюбіший батько, сама доброта, сама любов, милосердя, а любов і доброта нунка девинь деспертар мидо нос сиус амадос, мас амор и конфіанса тотал на Божу доброту. І це не видумка Юзя, це правда непомильна, що її Ісус нам об'явив.

Ваш Юзьо Шило

Засмійся

Гикавий радіо диктор

Питалися гикавого чоловіка чим він займається. Відповідь:

- Працюю на радіо, як радіо диктор, передаю через радіо гри футболу.

- Що ти, гикавий, як можна це робити?

- Напевно, що можна, останню гру Бразилії коли вона стала світовим чемпіоном з футболу 1971-го року я передавав через радіо!

- Гм! Оскільки знаю, Бразилія стала чемпіоном з футболу не 1971–го але 1970–го року.

- Так, але поки я вимовив всі слова, і коли закінчив передачу вже був 1971-ий рік.

Чи хочеш запалену цегаретку?

Якийсь підозрілий підійшов до селянина й просив цегаретки.

Чоловік, підозріваючи про недобрі наміри незнаного, взяв цегаретку, настромив на кінець люфі револьвера і подав йому зі словами:

- Візьмеш так, чи хочеш, запалену цегаретку?

Чоловік чимскоріш зник з-перед очей селянина...

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Не дивися на молитву тільки як на розмову з Богом. Не тільки ти маєш говорити. Слухати, що Бог говорить до твого серця ще багато важніше як говорити. Навчися бути перед Богом в мовчанці й почуєш голос Божий звернений до тебе.